

Arrest

nr. 78 700 van 2 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 30 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag zonder voorwerp. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen , ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 30.10.2009 door betrokkene, heb ik de eer U te informeren dat onze diensten hebben vastgesteld dat de aanvraag niet verder behandeld kan worden.

Reden:

Het is namelijk zo dat betrokkene op 28.04.2003 onderworpen werd aan een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, aan hem betekend op 08.05.2003. Betrokkenen diende sedert deze datum (of bij zijn vrijlating uit de gevangenis) het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980. Dit besluit trad in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene, te weten sinds 15.05.2005. Dit Besluit werd tevens niet ingetrokken of opgeschort. Betrokkene heeft dus niet het recht te verblijven op het Belgisch grondgebied en daardoor wordt zijn aanvraag 9bis zonder voorwerp verklaard."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan:

"Schending van de art. 28 en 76 Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de art. 3 en 8 E.V.R.M.; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

Het middel luidt:

"4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat en onzorgvuldig te werk ging, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn verblijfsaanvraag niet behandeld wordt.

4.2.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker art. 76 Vreemdelingenwet schendt door in België te verblijven ondanks een Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

Dat de verzoeker evenwel dient te verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) dat:

" de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk..."

"Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)" .

Dat de verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule zonder weerlegging van de elementen van verzoekers aanvraag niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

4.2.1.

De verzoeker bevindt zich immers in een situatie van overmacht.

Om redenen onafhankelijk van zijn wil heeft de verzoeker niet de mogelijkheid zich in een ander land te vestigen en kan hij zelfs naar geen enkel ander land worden verwijderd.

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het Ministerieel Besluit.

De Commissie voor Advies heeft duidelijk gesteld dat de verzoeker niet kan uitgewezen worden om redenen onafhankelijk van zijn wil.

De verzoeker kan zelfs geen vestigingsalternatief voorstellen conform art. 28 Vreemdelingenwet aangezien hij voor geen enkel ander land dan België, s over de noodzakelijk machtiging en documenten beschikt.

In die omstandigheden is de verwijzing van de Dienst Vreemdelingenzaken naar art. 76 Vreemdelingenwet niet dienstig omdat de verzoeker geen schuld treft voor het feit dat hij geen gevolg kan geven aan een onuitvoerbare beslissing van uitwijzing !

4.2.3.

Art. 76 Vreemdelingenwet laat dan ook de mogelijkheid openen om een bijzondere machtiging te vragen aan de Minister.

De verzoeker heeft om die redenen reeds meermaals een machtiging gevraagd om in België te verblijven.

De verzoeker is immers in de onmogelijkheid om uitvoering te geven aan het uitwijzingsbevel en kan zich nergens vestigen.

"Art. 76

De sedert minder dan tien jaar uit het grondgebied teruggewezen of uitgezette vreemdeling die het Rijk binnenkomt of er verblijft zonder bijzondere machtiging van de Minister, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar met geldboete van honderd euro tot duizend euro .

4.2.4.

Het is in dat opzicht dat de bestreden beslissing werkelijk faalt.

De verzoeker wordt immers verweten geen gevolg te geven aan een Ministerieel Besluit en wordt tevens gewezen op art. 76 Vreemdelingenwet maar tegelijkertijd wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele aandacht besteed aan de situatie van overmacht waardoor de verzoeker noodzaak is om in België een machtiging tot verblijf te vragen.

Ten onrechte wordt die expliciete aanvraag tot machtiging dan ook afgewezen omwille van het Ministerieel Besluit.

4.2.5.

Het stoort de verzoeker dan ook, dat hij via de bestreden beslissing te horen krijgt dat zijn verblijfsaanvraag niet behandeld wordt terwijl hij om redenen onafhankelijk van zijn wil geen nuttig gevolg kan geven aan de beslissingen van de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, De Dienst Vreemdelingenzaken 'vergeet' te vermelden dat in verzoekers dossier een advies is opgesteld door de Commissie voor Adies.

De Commissie voor advies heeft inderdaad, na het opstellen van het Ministerieel Besluit, op datum van 24/11/2003 een advies gemaakt naar aanleiding van een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Uit dit advies blijkt dat de verzoeker niet naar enig land kan teruggewezen worden bij gebrek aan een autoriteit die hem op zijn grondgebied aanvaardt.

4.2.6.

Het is mensonwaardig een vreemdeling die om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet verwijderbaar is, niet te machtigen tot verblijf teneinde een menswaardig leven te kunnen leiden.

De bestreden beslissing houdt inderdaad geen rekening met de overmachtsituatie waarin de verzoeker zich bevindt.

De verzoeker verwijst tevens naar de motivatie van het arrest gewezen door de Raad van State op datum van 4 november 2004 :

"*Considérant qu'il n'est pas contesté que le jugement qui reconnaît au demandeur le statut d'apatride est définitif, que la conclusion de la motivation de la décision attaquée, qui tient compte du fait qu'au moment où elle était prise le requérant avait ce statut, consiste en ces termes: "rien n'empêche l'intéressé de lever que autorisation de séjour provisoire auprès des autorités diplomatiques pour le lieu de résidence a l'étranger afin de permettre son séjour en Belgique"; que cette appréciation fait clairement apparaître que la partie adverse n'a pas pris en considération le situation du demandeur; que celui-ci n'a pas de lieu de résidence à l'étranger et ne peut donc y effectuer des démarches de nature a permettre son séjour en Belgique, Etat lui l'a reconnu apatride*"2.

4.2.7.

De beslissing is dus niet alleen mensonwaardig maar ook niet redelijk te noemen.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, ie, nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, ie, nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar

redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken ?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert de realiteit van verzoekers situatie.

Deze beslissing gaat tegen alle redelijkheid in en doorstaat de drie fasen-test niet.

Inderdaad, de beslissing is niet nuttig te noemen omdat de verzoeker onmogelijk gevolg kan geven aan de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat de verzoeker niet verwijderbaar is om redenen onafhankelijk van zijn wil en zich nergens kan vestigen ;

De beslissing is eveneens niet onmisbaar aangezien de verzoeker omwille van gebrek aan vestigings-alternatieven in België dient te blijven ;

De beslissing is duidelijk disproportioneel bezwarend voor het privé-belang van de verzoeker.

Meer bepaald kan hij nooit een echt privé-leven uitbouwen die menswaardig is en niet precair te noemen.

De voormelde schendingen volstaan ruimschoots om de vernietiging te rechtvaardigen.

BESLUIT

De bestreden beslissing is derhalve niet rechtsgeldig en dient vernietigd te worden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de thans bestreden beslissing de beslissing is dd. 04 mei 2011, waarmee verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, zonder voorwerp wordt verklaard.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er wordt verwezen naar het Ministerieel Besluit tot terugwijzing dat dd. 28 april 2003 jegens verzoeker werd uitgevaardigd en hem op 08 mei 2003 ter kennis werd gebracht.

Dit Ministerieel besluit werd uitgevaardigd omdat verzoeker tot twee maal toe, respectievelijk in 1998 en in 2011, strafrechtelijk veroordeeld werd ten gevolge van het plegen van zware misdrijven.

Ten gevolge van voornoemd Ministerieel Besluit tot terugwijzing dient verzoeker het grondgebied te verlaten met verbod om er gedurende 10 jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 16 van de Wet van 15 december 1980.

Het Ministerieel Besluit treedt in werking vanaf de invrijheidstelling uit de gevangenis, in casu op 15 mei 2005, waardoor verzoeker thans niet het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Verzoeker betwist deze vaststelling niet doch verwijst naar zijn Statuut van staatloze, dat hem nochtans pas bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 01 maart 2007 werd toegekend en naar een advies van de Commissie van Advies dd. 24 november 2003 dat gegeven werd in het kader van het verzoek tot herziening dat door verzoeker werd ingesteld tegen het Ministerieel Besluit.

Dit advies werd echter niet gevolgd, nu er op 8 september 2004 door de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot verwerping van het verzoek tot herziening werd genomen.

Het Ministerieel Besluit van 28 april 2003 is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De thans bestreden beslissing, die zich beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet op het Belgische grondgebied mag verblijven ten gevolge van voornoemd besluit, waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker indiende niet verder behandeld kan worden, kan dan ook bezwaarlijk als onevenredig bestempeld worden.

Het volstaat niet om louter en alleen te verwijzen naar de status van staatloze om aan te tonen dat men geen verblijfsrecht zou kunnen genieten in het land van herkomst of in een ander land.

Verzoeker kan uit de status van staatloze geen recht putten om op een andere wijze behandeld te worden als andere vreemdelingen onder dezelfde omstandigheden, noch kan hij uit deze staatloosheid een verblijfsrecht afleiden.

Een in België erkende staatloze is eveneens onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering (art. 98 van het KB van 8/10/1981).

Bovendien kent het Staatlozenverdrag geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792).(zie ook RW, arrest nr. 20.719 van 18 december 2008).

De bestreden beslissing werd op correcte en redelijke wijze gemotiveerd, rekening houdende met alle elementen van verzoekers dossier.

Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond.”

2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan uit de uiteenzetting van het middel niet afgeleid worden op welke wijze de verzoekende partij deze bepalingen geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Deze omschrijving ontbreekt. Dit onderdeel is bijgevolg onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen: ten gevolge van het ministerieel besluit van terugwijzing van 28 april 2003 dient de verzoekende partij het Belgisch grondgebied te verlaten met verbod er gedurende 10 jaren terug te keren en heeft de verzoekende partij niet het recht te verblijven op het Belgisch grondgebied. Dit ministerieel besluit is nog steeds van kracht. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending niet aanvoert.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. In casu is het motief dat de verzoekende partij niet gerechtigd is om in België te verblijven determinerend en bevat deze vaststelling meteen een antwoord op de elementen aangehaald in de aanvraag.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij zich in een situatie van overmacht bevindt en, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet de mogelijkheid heeft om zich in een ander land te gaan vestigen en zij zelfs niet naar een ander land kan worden verwijderd, wijst de Raad erop dat deze redenen niet kunnen worden aangenomen en niet kunnen leiden tot een automatische toekenning van een voorlopige verblijfsmachtiging. Evenmin kan de verwerende partij er in casu toe gehouden zijn een verblijfsmachtiging toe te staan nu het ministerieel besluit tot terugwijzing definitief is. Dit besluit is genomen op grond van de gedraging van de verzoekende partij die werd veroordeeld voor verschillende misdrijven, wat te wijten is aan zijn eigen gedrag en niet aan redenen onafhankelijk van zijn wil. De verzoekende partij toont met een enkele verwijzing naar een advies, dat de verwerende partij geenszins bindt, niet het bestaan van een overmachtsituatie aan. Overigens strekt de bestreden beslissing er niet toe de verzoekende partij te verhinderen zich elders te vestigen en vloeit de al niet aangetoonde onmogelijkheid zich elders te vestigen niet uit de bestreden beslissing voort. Hoogstens is dit het gevolg van voornoemd ministerieel besluit.

Tevens wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet anders kan dan vast te stellen dat de verzoekende partij niet het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven ten gevolge van het nog steeds van kracht zijnde ministerieel besluit. Bijgevolg verhindert voornoemd ministerieel besluit de verwerende partij enige gunstmaatregel voortvloeiend uit artikel 9bis te kunnen toe te kennen. Het advies van de Commissie voor Advies kan hieraan geen afbreuk doen.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de verwijzing naar artikel 76 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing niet dienstig is, is de kritiek gericht tegen een overtollig motief.

De verzoekende partij verwijst naar de toepassing van artikel 28 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“De vreemdeling kan enkel teruggeleid worden naar de grens van zijn keuze of kan enkel gemachtigd worden zich in te schepen voor het land van bestemming dat hij zal kiezen indien hij in het bezit is van de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te mogen begeven. Weigert de vreemdeling te kiezen of vernielt hij de documenten die hem in staat moeten stellen naar een ander land te gaan, dan wijst de Minister of zijn gemachtigde de grens aan waarover hij het land zal verlaten.”

Dit onderdeel is niet dienstig nu de bestreden beslissing een antwoord vormt op de gevraagde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en geen verwijderingsmaatregel bevat.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 76 van de vreemdelingenwet, dat een bestraffing bij het niet naleven van een terugwijzingsbesluit voorziet, wijst de Raad erop dat dit artikel in het kader van huidig beroep niet dienstig kan worden aangevoerd. De bestreden beslissing antwoordt op de ingediende aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet op een vraag van een bijzondere machtiging ter afwijking van het voornoemd terugwijzingsbesluit. Uit de gedane aanvraag blijkt evenmin dat de verzoekende partij een bijzondere machtiging van de herziening van het terugwijzingsbesluit vroeg, wel integendeel de verzoekende partij vroeg de toepassing van het criterium *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering”* van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en legde te dien einde een attest van vasthouding van 25 mei 2001 tot 15 mei 2005 voor, naast bankuittreksels en arbeidsovereenkomsten.

Nu de bestreden beslissing evenmin een verwijderingsmaatregel bevat ziet de Raad niet in waarom de bestreden beslissing had dienen te verwijzen naar het advies van de Commissie voor Advies, te meer in de aanvraag niet werd gevraagd met dit advies rekening te houden.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het mensonwaardig is haar niet te machtigen tot een verblijf aangezien zij onverwijderbaar is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij er niet toe gehouden kan zijn een verblijfsmachtiging toe te kennen in een situatie waar de verzoekende partij het verblijf verboden werd. De verwerende partij zou onwettig handelen door een verblijfsmachtiging toe te staan.

Voorts toont de verzoekende partij geenszins aan dat het beroep behandeld in het arrest van de Raad van State waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst gelijkaardig is aan haar beroep.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, te meer het positief inwilligen van de gedane aanvraag zonder een bijzondere machtiging van de minister een onwettige toestand zou doen tot stand komen.

In de mate dat de verzoekende partij met het betoog *“De beslissing is duidelijk disproportioneel bezwarend voor het privé-belang van de verzoeker. Meer bepaald kan hij nooit een echt privé-leven uitbouwen die menswaardig is en niet precair te noemen.”*, bedoelt uiteen te zetten dat artikel 8 EVRM is geschonden merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is, hetzij te raden op welke wijze het privéleven van de verzoekende partij zou worden verstoord.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN